

της παλαιάς εκκλησίας στο Σαράγιεβο αρρώστησα θανάσιμα από οστρακιά. Η αρρώστια μου έφερε την οικογένειά μου σε απελπισία. Οι γιατροί στέκονταν γύρω μου μερόνυχτα. Ανέβαζα υψηλό πυρετό και λιποθυμούσα. Όποτε συ-νερχόμουν λίγο, ήξερα ότι πεθαίνω. Σ' αυτό το παραλή-ρημά μου παρουσιάστηκαν κάποιοι άνθρωποι. Μπορούσα να μετρήσω τρεις. Στάθηκαν μπροστά μου κι εγώ τους ρώτησα: “Ποιοί είστε εσείς;” Εκείνοι απάντησαν: “Εμείς είμαστε οι Πέντε”. Και αμέσως μου είπαν: “Μη φοβάσαι, δε θα πεθάνεις!”. Μετά απ' αυτό, θεραπεύτηκα. Ο γιατρός μου ο δρ Καρααχμέντοβιτς μου ομολόγη-σε τότε: “Η κατάστασή σου ήταν απελπιστική· ο ίδιος ο Θεός σε έσωσε”. Τότε άρχισα να ρωτώ ποιοί είναι οι Πέντε. Κανένας δεν ήξερε να μου πει. Τελικά τό 'μαθα από έναν ιερέα. Μετά ο Πρνιατόβιτς παρήγγειλλε στο Μπίτολιε μία μεγάλη εικόνα των Αγίων Πέντε και την έβαλε στο σπίτι του.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Εμμανουήλ, εκδ. Χρόες, Αθήνα 2010, σ. 21)